

CARTA DOMINICAL

19 DE ABRIL DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

Llum que il·lumina la història

Per a afrontar les crisis personals i socials ¿és indiferent el fet que Jesucrist hagi ressuscitat? Amb unes altres paraules, ¿les persones afronten igualment les crisis si creuen o no en Jesucrist ressuscitat? A l'hora de treballar i lluitar per a superar les crisis, ¿canvia alguna cosa creure o no en la Resurrecció de Jesucrist?

Responem: sí i no.

Jesucrist va ressuscitar morts, com el seu amic Llätzer o el jove fill de la vídua de Naïm, o la filla de Jaire, cap de la Sinagoga. En cada cas el gest de Jesús va despertar una gran admiració, un entusiasme i fins i tot una lloança a Déu. Sembla que Jesús es manifestava aquí com el metge i la medicina que necessitem, no sols nosaltres, sinó tota la humanitat. No obstant això, tots aquests personatges van tornar a morir. La mort, en efecte, continuava sent la "mestressa" de la nostra existència. Ningú ni res no s'escapa de les seves urpes.

Alguns creuen que la ciència i una adequada organització social aconseguiran, algun dia, que la mort no domini la nostra existència... Un petit consol. Recordo la confiança d'un funcionari de presons. Em va dir que el pitjor del seu ofici era veure que joves delinqüents vinculats a la droga sortien de la presó en complir la condemna i que en veure'ls, sentia per dins unes ganes irresistibles de dir-los: "a reveure", "ets lliure d'aquestes parets, però la droga continua sent la teva mestressa". Perquè la llibertat no és en les parets, ni tampoc en les medicines que ajuden a no caure, sinó en el cor lliure, que decideix sobre la manera de viure, sabent què i qui al final "acaba manant", qui té l'última paraula.

Guarir un malalt, salvar un moribund, és meravellós. Desperta en tots admiració, agraïment i un sa orgull davant una humanitat que ha avançat tant. És un dels serveis a la

humanitat més valuosos i dignes d'elogi. Però no passa de ser un episodi, una salvació provisional: la mort acabarà, com en tothom, manant sobre ell. Un pensa: ¿no serà més important saber per què continuem vivint (quina és la destinació definitiva) i, en conseqüència, com continuem vivint?

Ben cert. Aquesta qüestió és tan important que és a la base de la gran discussió sobre l'eutanàsia. Els qui la defensen responen: "no val la pena que aquesta persona continuï vivint, ¿per què?, ¿quina qualitat de vida li espera?" Pensen en efecte que la qualitat de vida és el benestar i que al final la mort continua manant, després d'ella no hi ha res més que "el no-res".

Els qui defensem la vida fins a la seva fi natural diem: un segon d'amor, viscut en la situació que sigui, val infinitament, té sentit fins i tot més enllà de la mort física. Perquè qui va estimar perfectament (i per això mateix), va morir, el van matar, va ressuscitar i viu per sempre. Creiem que Jesucrist des de la seva Resurrecció il·lumina tota la nostra història, la que sofrim i la que desenvolupem al servei dels altres.

Aquesta és la diferència. Tots treballarem per a guarir i retornar la salut a qui sofreix. En certa manera farem el mateix que tantes persones de bona voluntat. Però canvia molt saber quin és el valor de la persona malalta i quin el valor i el sentit del treball que es fa a favor seu. L'un i l'altre valen tant com l'amor ressuscitat en Crist. Ni els fracassos, ni el pecat, ni la mort podran vèncer aquest amor.